δάλη καὶ τὴν παραμικρότερη ἀντίσταση.

— Ἔλα ! Ἐπανέλαβε ἐκείνη. Σ' ἀγαπῶ !... Μὴ φοβᾶσαι τίποτε... Τὸν ξέρω καλά... Θὰ ξυπνήσῃ πρὶν ἀπ' τὸ πρωΐ...

***

Μεθυσμένος ἀπ' τὴν εὐτυχία του, ἀπὸ μιὰ εὐτυχία ποὺ ὅμοιά της δὲν εἶχε ποτὲ ἄλλοτε δοκιμάσει στὴ ζωή του, προχωροῦσε τώρα ὁ ἀλήτης στὸν ἀτέλειωτο δρόμο του ὅταν ἔξαφνα ἔνοιωσε νὰ τὸν πιάνουν γερὰ ἀπ' τοὺς ὤμους δυὸ ἀνθρωποι. Γύρισε καὶ τοὺς εἶδε. Ἤσαν δυὸ χωροφύλακες μὲ περίστροφα γυρισμένα ἀπάνω του.

— Μὰ τί τρέχει ; ρώτησε ξαφνισμένος, τὰ χαρτιά μου εἶνε ἐν τάξει. Μὰ τί ἔκανα, γιατὶ μὲ πιάνετε ;

— Ἄσε τὶς φλυαρίες ! Θὰ ἐξηγηθῇς στὴν Ἀστυνομία !

Ἀφοῦ δὲν εἶχε κανένα βάρος στὴ συνείδησή του, δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος ν' ἀντιταθῇ. Τοὺς ἀκολούθησε λοιπὸν ὑπακοος, βέβαιος ὅτι κάποια παρεξήγησις ποὺ εἶχε συμβῇ γλήγορα θὰ ξεδιαλυνοταν.

Ἀλλ' ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε ἀπότομα : «Ποῦ πέρασες τὴ νύχτα σου;» ὁ ἀλήτης κατάλαβε ὅτι ἡ θέση του ἦταν τρομερὰ μπερδεμένη.

Μιὰ ἔξαφνη ἀγωνία τὸν κατέλαβε. Ὁ κάπελας θέλω: ἄλλο θὰ εἶχε συλλάβει κάποιες ὑπόνοιες, θὰ εἶχε ἴσως βρῇ ἰχνη τῆς διαμονῆς του, καὶ εἶχε προκαλέσει τὴν σύλληψή του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἀνοχή τῆς Ἐτιεννέτ. Κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ σώσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνη καὶ πήντησε στὸν ἀστυνόμο :

— Κοιμήθηκα σὲ μιὰ ρεματιά. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ δά...

Τότε ὁ ἀστυνόμος κυτάζοντάς τον διαπερατικὰ στὰ μάτια ἐξακολούθησε :

— Σὲ εἶδαν νὰ μπαίνεις χτὲς τὸ βράδυ, στὶς ἑφτάμισυ στὸ χωριό. Τὸ ἀρνεῖσαι ;

— Δὲν τ' ἀρνοῦμαι, ἀποκρίθηκε αὐτός μὲ θάρρος.

— Καλά.. Σὲ εἶδαν νὰ βγαίνεις ἀπὸ τὸ χωριὸ σήμερα τὸ πρωΐ στὶς τέσσερις. Εἶνε ἀλήθεια ἢ ὄχι ;

— Εἶνε ἀλήθεια, ἀπήντησε ὁ ἀλήτης μὲ πιὸ ἀδύνατη φωνή.

— Θαυμάσια... Τότε, ἂν πέρασες τὴ νύχτα σὲ μιὰ ρεματιὰ κάθω: λὲς, πρέπει νὰ δεχτοῦμε ὅτι γύρισες στὸ χωριὸ πρὶν τὶς τέσσερις, ἀφοῦ σὲ εἶδαν νὰ ξαναφεύγῃς ; Ἀποκρίσου !

— Κρύωνα.. ἐτραύλισε ὁ ἀλήτης, καὶ ξαναγύρισα στὸ χωριὸ μήπω εὕρω κανέναν ἀνοιχτὸν ἀχυρῶνα γιὰ νὰ κοιμηθῶ στὸ ἄχυρο. Δὲ βρῆκα κι' ἔφυγα.

— Εἶνε μια ἐξήγησις αὐτή, γιατὶ δὲν τὴν εἶπες ἀμέσως ;

— Δὲν τὴ σκέφθηκα.

— Ἄκουσε λοιπόν : Κατὰ τὶς τρεῖς ἢ τρισήμισυ τὸ πρωΐ, κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ γιατροῦ ποὺ ἐξήτασε τὸ πτῶμα, ἡ χήρα Τουμπὲρ δολοφονήθηκε στὴν κάλυβά της. Στὶς τέσσερις σὲ εἶδαν ἄνθρωποι νὰ βγαίνεις ἀπ' τὸ χωριὸ Δὲ θέλομε ἄλλη ἐξήγησι.

— Ἐγώ ! .. Ἐγώ !... ξεφώνισε ὁ ἀλήτης. Ἐγώ, φονιάς ;... Μὰ δὲν ἔκλεψα οὔτε μιὰ κάτια στὴ ζωή μου !... Γιατὶ θὰ σκότωνα ; Γιὰ παράδες ; Ἄς μὲ ψάξουν !.. Θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἀπάνω μου.

— Τὸ ξέρουμε ὅτι δὲν ἔχεις λεφτὰ ἀπήντησε ὁ ἀστυνόμος. Τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν σε τρόμαζαν καὶ κρυφὰ δίχως νὰ πάρῃς τίποτε. Δὲν ἔγινε κλοπή, εἶμαστε σύμφωνοι. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς δὲν σὲ κατηγορήσαμε γιὰ κλοπή, οὐδὲ κατηγοροῦμε γιὰ φόνο.

Τότε ὁ ἀλήτης, τρέμοντας, ὅλος, βλέποντας ὅτι ἦταν χαμένος, ξεφώνισε :

— Κοιμήθηκα στὴν ταβέρνα τοῦ Μπουζουνά.

— Ψεμματιὰ λές, ἀλλ' ἄφου τὸ λὲς θὰ πᾶμε τώρα στὴν ταβέρνα γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τὸ γεγονός.

Ὅταν μπῆκε μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο καὶ δυὸ χωροφύλακες στὴν ταβέρνα ὅπου εἶχε φάει τὴν περασμένη βραδειὰ ὁ ἀλήτης αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του ν' ἀνατριαζεται βίαια ἀπὸ ἐρωτικὸ πόνο. Ὀρθη, μπροστά του, στὸ βάθος τῆς σαλας καὶ χλωμὴ σὰν πεσαμένη στεκότανε ἐκείνη στὴν ὁποίαν ὤφειλε τὴν μεγαλείτερη χαρὰ τῆς ζωῆς του. Ἀντήλλαξαν ἕνα βλέμμα κι' ὕστερα κύτταξαν ὁ καθένας πρὸς διαφορετικὴ διεύθυνση.

Ὁ ταβερνιάρης ὅμως, καθισμένος στὴ συνηθισμένη του θέση, μπροστὰ σὲ μιὰ μποτίλια κρασί, μόλις τὸν εἶδε χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ φονιάς ! Αὐτὸς ἔ ; Καλὰ τῶλεγα ἐγώ... Ἄ, ἤμουν ἀγρυπνος, καθὼς μὲ βλέπετε καὶ σᾶς βλέπω !

— Λιμὲ ὅτι κοιμήθηκε ἐδῶ εἶτε τότε ὁ ἀστυνόμος.

— Κοιμήθηκε ἐδῶ, κοιμήθηκε ἐδῶ ! ξεφώνισε ὁ ταβερνιάρης, κατακόκκινος ἀπ τὸν θυμό. Νὰ ζήτησε νὰ κοιμηθῇ, μὰ ἐγὼ τὸν πέταξα ἔξω !...

Ὁ ἀλήτης σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὴν Ἐτιεννέτ. Ἤταν κάτασπρη ἀτ' τὴν ταραχὴ καὶ ἔτριφαν τὰ χεῖλα της. Ἔνιωσε τὴν τρομάρα τῆς νεαρᾶς γυναίκας.

Ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὁ ἄντρας της θὰ τὴν σκότωνε! Δὲν μποροῦσε νὰ σωθῇ παρὰ ἂν τὴν πρόδιδε... Καὶ ὅμως ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ὅλη ἡ ὠμορφιά, ὅλη ἡ λύκα ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ μαύρη κι ἄχαρη ζωή του.. Θὰ τὴν ἀγάπη νὰ χαθῇ γιὰ νὰ κερδῇ τὴν ἐλευθερία του ; Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε ἀκόμη μὲ τέτοιο βάρος στὴ συνείδησή του ;

Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν ἀκομη μιὰ φορὰ καὶ τῆς χαμογέλασε μ' ἕνα χαμογελο ποὺ ἦταν σὰν μιὰ κραυγὴ ἀγάπης. Τοῦ φάνηκε ὅτι ἔκουρε προ. αὐτόν. ὅτι ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεφωνίσῃ τὴν ἀλήθεια. Τότε κλεῖσε τὰ ματια του ὁτὰ δικά της με τέτοια δύναμη τοὺ τῆς ἐπέβαλε οἰωπη ἐνῶ συγχρόνως τὴν εὐχαριστοῦσε γιατὶ θὰ πέθαινε πρὸς χαρὶ της. Ὕστερα γέρνοντας τὸ κεφάλι του, ἄπλωσε τὰ δυό του χέρια στοὺς χωροφύλακες, καὶ ψύχραιμα, εἶπε :

— Ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ φονιάς !...

Αὔγουστος Μπαγὺ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ

Τὸ κεφάλι τοῦ ἐπισκόπου

Ὁ Ἑουῖκος 8ος τῆς Ἀγγλίας ἐκάλεσε κάποτε τὸν σύμβουλό του ἐπίσκοπο Μπόνγεο, στὸν ὁποῖον εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη. καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ πάῃ στὴ Γαλλία καὶ νὰ διαβιβάσῃ ἐκ μέρους του διάφορες ἀπειλὲς στὸν βασιλέα Φραγκίσκο τὸν Α'. μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν τοακωμένος. Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως παρετήρησε στὸν βασιλέα του, ὅτι ἂν τολμοῦσε νὰ πῇ τέτοια ποάγματα στὸν ὀξύθυμο Φραγκίσκο, ἡ ζωή του θὰ διέτρεχε, μεγάλο κίνδυνο.

— Μὴ φοβᾶσαι ! τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος. Ἐὰν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τολμήσῃ νὰ σὲ φονεύσῃ. εἰς ἀντεκδίκησιν θὰ κόψω τὰ κεφάλια ὅλων τῶν γαλλων ποὺ βρίσκονται στὴν Ἀγγλία !

— Σᾶς πιστεύω, Μεγαλειότατε. ἀπάντησε ὁ φρόνιμος ἐπίσκοπος. Ἡσυχῶς ὅμως, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλια κανένα δὲν ἐφαρμόζει καλλίτερα στοις ὤμους μου ἀπὸ τὸ δικό μου !

***

Τὸ κάθισμα τοῦ πρεσβευτοῦ.

Ἕνας ἱσπανὸς πρεσβευτὴς ἐγένετο κάποτε δεκιὸς σὲ ἀκρόαση ἀπὸ τὸν Σουλτάνο. Ὅταν μπῆκε ὅμως στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων, παρετήρησεν ὅτι, ἐνῷ ὅλοι οἱ Τοῦρκοι μεγιστᾶνες ἐκαθήντο σὲ πολυτελῆ ντιβάνια, δὲν ὑπῆρχε καὶ ἕνα κάθισμα γι' αὐτόν. Κατάλαβε ὅτι ἡ παράλειψις αὐτὴ εἶχε γίνει ἀπὸ σκοποῦ γιὰ νὰ ἐξευτελισθῇ ἀναγκαζόμενος νὰ στέκῃ ὄρθιος. Ὁ πρεσβευτὴς τοτε χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου τὴν ψυχοαιμία του, ἔβγαλε τὸν μανδυα του, τὸν ἐδίπλωσε, τὸν ἀκουμπησε, κατάχαμα καὶ ἀπαθέστατα, ἐκάθησεν σ αὐτὸν σταυροπόδι. Τό ον ὁ Σουλτάνος ἴδον καὶ οἱ Τοῦρκοι μεγιστᾶνες εἶχαν μείνει κατεπλήκτοι μὲ τὸ θάρρος του. Ὅταν ὁ ἱσπανὸς πρεσβευτὴς ἀνεκοίνωσε στὸν Τοῦρκο μεγιστᾶνα ὅτι εἶχε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, χωρὶς νὰ πάρῃ μαζί του τὸν μανδύα του.

Ὁ Σουλτάνος ὁ ὁποῖος ἐνόμισε ὅτι τὸν εἶχε λησμονήσει τὸν ἐρώτησε γιὰ νὰ τὸν παραλάβῃ μαζί του. Ὁ πρεσβευτὴς ὅμως τότε ἀπήντησε ὑπερήφανα κάμνοντας μιὰν ὑπόκλιση :

— Οἱ πρεσβευταὶ τοῦ βασιλέως μου, δὲν συνηθίζουν, Μεγαλειότατε, ὅταν φεύνουν ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψη, νὰ πέρνουν μαζί τους καὶ τὰ καθίσματά τους !...

***

Ἀπάντησις πληρωμένη.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΑ', ποσπέμπων κάποτε ἕναν ἀριστοκράτη τὸν ὁποῖον εἶχε διορίσει πρεσβευτὴ σὲ μιὰ γειτονικὴ χώρα. τοῦ εἶπε :

— Ἡ κυριωτέρα συμβουλὴ ποὺ ἔχωνὰ σᾶς δώσω εἶνε νὰ φερθῆτε κατ' ἐντελῶς ἀντίθετο τρόπο ἀπὸ τὸν προκατοχό σας.

Θὰ προσπαθήσω, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ πρεσβευτης, νὰ φερθῶ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ Μεγαλειότης σας νὰ μὴ δρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ δώσῃ τὴν ἴδια συμβουλὴ κατὶ στὸν διάδοχό μου !...

Τὸ φαγητὸ καὶ αἱ ὑπηρεσίαι.

Ὁ κόμης ντε Λύκ, ὁ ὁποῖος εἶχε χρηματίσει πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴ Σουηδία, ἔνταφε σ' ἕνα γράμμα του ἀπευθυνόμενο πρὸς τὸν βασιλέα Λουδοβίκο ΧΙΧ.

«... Φωτισθῆτε, Μεγαλειότατε, ὅτι στὸ χθεσινὸ Ἐπίσημο Δεῖπνο στὸ ὁποῖον εἶχα προσκληθῆ ἔμεινα καθιστὸς στὸ τραπέζι ἐπὶ ἑφτὰ ὧρες, ἀναγκαζόμενο, νὰ τρώγω ὁ ἀρκῶς. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκέσω ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητό. Ἀπ' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε μέχοι ποίων θυσιῶν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ὑποβληθῶ, προκειμένου νὰ παράσχω ἐκδουλεύσεις στὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα...»

Ὁ πεφωτισμὸς τοῦ Πρεσβευτοῦ.

Ὁ κομπὲ ντε Μπανολτ, ὁ ὁποῖος ἦταν Πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Ἱσπανία, ἐπῆγε μιὰ μέρα στο θέατρο ὅπου ἐπαίζετο ἕνα πατριωτικὸ ἔργο. Σὲ κάποια δραματικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου, τοῦ ἔνας ἤθοποιος ὑπεδυετο ἱσπανὸ στρατηγο, ὅστε, ἔπιανε ἄλλον ἠθοποιὸν ὑποδυομενον τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Φραγκίσκο Α' ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ ζήτησῃ ἐξ τελιτικὸ ατα χαρῆ, ὁ Γάλλος Πρόβευτὴς ὥρμησε πανω στὴ σκηνὴ, ἔρριξε τὸν ξίφος του καὶ μὲ μιὰ σπαθιὰ ἔφυσε στον τοπο τὸν αὐθάδη Ἱσπανὸ ἤθοποιό...